

Og så er det klart, at et aftalekoncept jo også vil dreje sig om, hvad der skal til, og hvornår man skal agere med disse forskellige instrumenter.

Men det er alt for tidligt overhovedet at gå ind i den type diskussioner, og jeg vil ikke bidrage til spekulationer på dette område, men holde mig til det rent principielle, hvilket jeg håber også fremgår klart af dette indlæg.

Og til det spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stillede om, hvad regeringen vil gå med til af indskrænkninger – og som jeg opfattede som det ene af de to hovedspørgsmål, der er blevet stillet – vil jeg sige, at jeg synes, de øvrige ordførere, også hr. Steen Gade, har givet nogle udmærkede svar på det spørgsmål.

Og jeg vil bare minde om det, som jeg sagde i min tale tidligere: Som fuldgyldige medlemmer af anden fase af ØMU'en har vi jo allerede nu forpligtet os til at undgå »uforholdsmæssigt store underskud«, som det hedder i traktatsprog.

Deri ligger jo allerede en form for indskrænkning.

Nu er vi heldigvis meget enige om, at et stort underskud er noget dårligt i sig selv. Det, vi er uenige om, er, hvilke instrumenter eller midler vi skal bruge til at få underskuddet væk og statsgælden ned.

Og jeg er i øvrigt enig med hr. Keld Albrechtsen i, at det bedste vi kan gøre som folketingsmedlemmer og regering, jo er at sikre os, at den danske krone kan stå på egne ben – for nu at bruge det udtryk. Det er jeg fuldstændig enig i, så det er jo ikke dér, uenigheden om målsætningerne ligger.

Så vil jeg gå over til det andet hovedspørgsmål, som er knyttet til diskussionen om, hvorvidt etableringen af tredje fase er på dagsordenen eller den ikke er på dagsordenen, og dertil vil jeg sige, at selvfølgelig er den på dagsordenen som sådan, men blandt regeringer er den ikke på dagsordenen.

Dér vil jeg henvise til, at på topmødet i Madrid i december 1995 vedtog stats- og regeringscheferne i enighed, at tredje fase først indledes i januar 1999, og det er dét, jeg understår, når jeg siger, at den ikke er på dagsordenen.

Og det er efter min opfattelse fuldstændig utidigt, hvis den danske regering, som i forbindelse med Edinburgh-Afgørelsen har forpligtet sig til ikke at forhindre de andre lande i at gå videre i samarbejdet og i at etablere ØMU'ens tredje fase, så som regering skal sætte det på

dagsordenen, og det går jeg simpelt hen ikke med til. Jeg synes, det er både utidigt og unfair og illoyalt og alt, hvad jeg ellers kan finde på af den slags udtryk. Sådan spiller klaveret ikke, hvis man vil have nogle ordentlige samarbejdsrelationer med andre lande, bliver jeg nødt til at sige. For ikke at gøre diskussionen meget lang har jeg ellers øvet mig på ikke at sige så meget, men jeg siger det, for at der ikke skal være tvivl om, hvad jeg mener.

Og så vil jeg i øvrigt også henvise til, at i august måned 1993 og i efterårsmånederne samme år var der store artikler i aviserne om, at regeringens forestilling om, at vi kunne skubbe økonomien i gang osv., var totalt uden bund i virkeligheden, men at de samme aviser et halvt år efter var fyldt med alarmerende overskrifter, der advarede regeringen imod overophedning af økonomien.

Jeg nævner det kun for at sige noget om, hvor hurtigt tingene kan skifte. Jeg skal ikke gøre mig meget klog på Tysklands vækstpotentiale i det kommende års tid. Jeg minder bare om, at der er eksempler på, hvor hurtigt tingene kan skifte, og i øvrigt også om, hvor hurtigt de er skiftet fra sidste efterår til nu – apropos Tyskland.

Til allersidst skal jeg sige om mandatgivningen, at nu har jeg simpelt hen opgivet at føre regnskab med, hvor mange gange jeg har bekræftet over for hr. Keld Albrechtsen og Europaudvalget og Folketinget, at regeringen jo ikke går i forhandlinger i EU, uden at der er et mandat. Og jeg har givet tilsagn om, at Europaudvalget kontinuerligt bliver orienteret om hver eneste ting, der diskuteres i hele denne proces, og det står jeg ved, og det ønsker jeg selv.

Og i den sammenhæng er det jo også naturligt at vente med at drøfte, hvordan vi kan tage stilling til den proces, til der begynder at tegne sig et billede, som kan give os en fornemmelse af, hvordan processen omkring forhandlingerne om et valutaarrangement kommer til at forløbe.

Det er ikke anderledes nu, end det var, da jeg for relativt kort tid siden var til samråd i Europaudvalget, nemlig at der kommer en statusrapport om Det Europæiske Monetære Instituts arbejde med en model for et valutaarrangement, og det kommer på et topmøde i Firenze i juni i år, og jeg tror ikke på, at der sker noget inden da. Men Europaudvalget vil blive holdt meget nøje orienteret.